

Zid

(Gračišće)

Vjetar je došao pred Zid. Bio je to predivan kameni Zid koji je naizgled bilo lako svladati, ali samo naizgled.

Zid se više od svega plašio Pijeska. Vjetar je znao zašto. Postoji priča o tome kako se jednom neki Kamen umorio biti čvrst. Dugo je bio čvrst, često su se o njega spoticali, padali, bacali ga. Mnogima je bio „nevidljiv“, a najčešće nikome, ama baš ni za što nije bio važan. Kamen je s vremenom, zbog niza spoticanja i kotrljanja mijenjao svoj oblik. Postajao je sve manji i postao predivan Kamenčić. Sva su ga njegova kotrljanja učinila savršenim. Putem kojim je išao, upozna Kamenčić Pijesak koji je uživao u svojoj mekoći. Učini mu se malenim, a mirnim i sjeti se vremena kada je on bio velik i nije htio više biti čvrst, kada više nije htio biti Kamen. Sva njegova putovanja činila su ga malenim, ali još jačim. Smiješak mu pošaklja lice kada se toga sjeti. Smiješio se jer je negdje putem naučio divne stvari od Pijeska. Pijesak ga je naučio da koliko god malen bio, nikada nikome ne smiješ ići u oči; naučio ga je kako da bude mekan, a ostane čvrst; naučio ga je da mu Voda daje posebne sjajeve koji ovise o Nebu; naučio ga je koliko je važan.

Nakon nekog vremena tijekom putovanja shvati Kamenčić da su se neki njegovi dijelovi stopili s Pijeskom. On je postao dio Pijeska i Pijesak dio njega. Stopi se Kamenčić s njime i konačno počne uživati u svojoj mekoći.

Bila je to priča koja je toliko plašila Zid da je on odlučno i čvrsto stajao na mjestu i odolijevao vremenu. Nikako nije htio susresti Pijesak, nikako se ni za koga nije htio zakotrljati niti postati mekan. Ostao je tako na istom mjestu, i budnim okom prati svoje kamenje. Ne raste, ne smanjuje se, ne kotrlja se. Samo stoji i prkosi vremenu. I dandanas svatko tko dođe pred Zid, sam izabire hoće li stajati s njime ili će se zakotrljati.

Marina Marušić